

- ΙΤΑΛΙΑ
- ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΒΑΛΑΝΤΑ Γ' Μ
- 4ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Π.Ε.Π.
- Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟ
- ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΔΕΚ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Την περασμένη εβδομάδα, οι άρχηγοί των κομμάτων έθεσαν, σε τηλεοπτικές συνεντεύξεις, τις θέσεις των οργανώσεων τους γύρω από το θέμα των προεδρικών εκλογών του έρχομένου μηνός, και μίλησαν για από Κυπριακό και τα προγράμματα τους. Σ' αυτές τις συνεντεύξεις μόνο η ΕΔΕΚ έθεσε μέσα στα σωστά αντικειμενικά πλαίσια τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν και τη μορφή του απελευθερωτικού μας αγώνα.

Το ΑΚΕΛ εξέφρασε την πλήρη υποστήριξη του στην υποψηφιότητα του κ. Κυπριανού και του προγράμματός του. Έθεσε επίσης και τα γνωστά του επιχειρήματα περί ενός εσωτερικού μετώπου για την διεξαγωγή του απελευθερωτικού αγώνα. Και μόνο μετά

της κοινωνίας. Οι θέσεις αυτές και η θεωρητική και τακτική αντίληψη πίσω από αυτές άγγουον τελείως την σύνθεση του απελευθερωτικού αγώνα με τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό.

Ο κ. Κληρίδης στη συνέντευξη του, με μεγάλη προσοχή απέφυγε να εκφράσει οποιαδήποτε διαφωνία με την υποψηφιότητα του κ. Κυπριανού στις προσεχείς εκλογές. Έκρυψε επίσης και τη συνήθως δλοφάνερη του υποστήριξη προς «δυτικές» λύσεις του Κυπριακού, μιλώντας για την εξέυρεση βοήθειας και από τις σοσιαλιστικές γώρες. Ειδική σημασία έχει η πολύ λεπτή απειλή του, που έκανε προς τον κυπριακό λαό λέγοντας πως ένας από τους λόγους γιατί απέσυρε την υποψηφιότητά του στις προεδρικές εκλογές ήταν για να αποσυρθεί μία Λιδαγοποίηση — δηλαδή ευφυλίες άναταραχές.

Και το πρόγραμμα και οι θέσεις του Δημοκρατικού Κόμματος έχουν μεγάλη διαφορά από το πρόγραμμα που έθεσε ενώπιον του λαού η Ε.Δ.Ε.Κ. Δεν συνδέεται το οικονομικο-κοινωνικό πρόγραμμα με τις

ανάγκες του απελευθερωτικού αγώνα που υποστηρίζει το ΔΗ.ΚΟ. Από τη μία πλευρά δίνεται έμφαση στο ρόλο του ιδιωτικού κεφαλαίου και από την άλλη το πρόγραμμα πιστεύει στον αγώνα για εθνική επιβίωση και απελευθέρωση. Τα δύο αυτά είναι αντικρουστικά διότι η κυπριακή οικονομική ολιγαρχία δεν είναι διατεθειμένη, και αυτό το έχει αποδείξει, να διεξάγει ουσιαστικό αγώνα για την απελευθέρωση του τόπου. Αυτή η τάξη θέλει μία σύντομη λύση που θα εξασφαλίσει τα δικαιώματα της οικονομικής ολιγαρχίας. Δεν θέλει αγώνες που θα έδιναν το δικαίωμα και τα μέσα στο λαό αυτού του τόπου να απελευθερωθεί όχι μόνο από τον Τούρκο, αλλά και από το ίδιο το οικονομικό τους σύστημα.

Η Κύπρος, είπε ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ, είναι μία μεταποικιοκρατική κατάσταση που δ διεθνής ιμπεριαλισμός ελέγχει μέσω πληρεξουσίων και της γνόπας οικονομικής ολιγαρχίας. Είναι μία χώρα κα-

τω από ήμικατοχή που πρέπει να διεξάγει ένα εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα που όχι μόνο θα διώξει τον εισβολέα και να ενώσει τις δυο κοινότητες της, αλλά και να απελευθερωθεί τελείως από το κοινωνικο-οικονομικό σύστημα μέσω του οποίου την ελέγχει ο ιμπεριαλισμός. Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας της Κύπρου είναι κάτι ταυτόχρονο με τον αγώνα για οικονομικοκοινωνική αλλαγή. Τα δύο είναι αλληλένδετα. Δεν μπορεί να πετύχει ένας απελευθερωτικός αγώνας, εάν δλο οι πόροι της οικονομίας, έμφυγο και άφυγο υλικό, δεν στρατευθούν προς το σκοπό αυτό. Για να στρατευθούν προς το σκοπό αυτό, μέτρα όπως την εθνικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων μονοπωλίων, των υδατινων πόρων, του εμπορίου είναι απαραίτητα. Πρέπει να γίνει αμυντική θωράκιση και μία πολιτοφυλακή κάτω από λαϊκό έλεγχο και εκτός έπηρεάσιου από οποιαδήποτε άλλη γώρα.

Μόνο το πρόγραμμα της

ΕΔΕΚ που βλέπει την Κύπρο σαν μέλος και θύμα του ιμπεριαλιστικού συμπλέγματος μπορεί να προσφέρει τις σωστές λύσεις και μέτρα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα αυτός ο τόπος. Το πρόβλημα μας δεν είναι μόνο ο τουρκικός στρατός που κατέχει τη μισή Κύπρο. Είναι και η φτώχεια, η ανεργία, τα χαμηλά εισοδήματα και οι ανισότητες στην κοινωνία που η τουρκική εισβολή χειροτέρεψε και έν μέρει δημιουργήσε μ άποδο όφειλονται βασικά στο οικονομικο-κοινωνικό σύστημα που υπάρχει.

Ο κ. Κυπριανού φαίνεται πως θ άσυνεχίσει σαν πρόεδρος και μετά από τον Φεβρουάριο και πως δεν θα γίνουν εκλογές. Πρέπει όμως το πρόγραμμα και οι άρχες του να προβάλλονται συνεχώς διότι είναι το μόνο που προβλέπει και θέτει τους κινδύνους στους όποιους θα δίδει η γώρα και ο λαός της σήμερα.

από την επιτυχία του αγώνα αυτού δικαιούνται τα κόμματα να ζητήσουν το ψήφο του λαού για το σχηματισμό μονοκομματικών κυβερνήσεων. Το ΑΚΕΛ άσπρε να βοηθεί ο κ. Παπαϊωάννου μόνο μετά από την απελευθέρωση της Κύπρου θα προβεί σε ενέργειες που στόχο θα έχουν την κατάληψη της εξουσίας και τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ύστερα από τη δήλωση του κ. Κληρίδη ότι αποσύρει την υποψηφιότητά του για τις προεδρικές εκλογές για λόγους εθνικού συμφέροντος και την θέση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ ότι δεν πρόκειται να διεκδικήσει την προεδρία τον Φεβράριο για τον λόγο ότι θεωρεί τις εκλογές κατά κάποιο τρόπο κατασκευασμένες και το αποτέλεσμα προδικασμένο, είναι πιά σίγουρο ότι ο κ. Κυπριανού θ' ανακηρυχτεί πρόεδρος στις 5 Φεβράριο χωρίς άνθυποψήφιο.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει με κανένα τρόπο πως έχει επιτευχθεί οποιαδήποτε «εθνική» ενότητα ή πως έγινε κατορθωτή οποιαδήποτε προγραμματική συμφωνία, παρά το γεγονός ότι ο κ. Κυπριανού και οι δόγανό του έχουν πίσω τους την ανεπιφύλακτη υποστήριξη του ΑΚΕΛ και των δόγανό του, και μία σειρά από τέες δεξιές δόγανόσεις ΠΕΚ, ΠΑΔΗΚ, ΠΕΑΜ κλπ., και παρό το γεγονός ότι ο κ. Κληρίδης στη συνέντευξή του, την προηγούμενη δδευάδα, στην Κυπριακή τηλεόραση, δεν άφωσε να φανεί ότι υπάρχουν οποιαδήποτε ουσιαστική προγραμματική διαφορά μεταξύ ΔΗ.ΣΥ. και ΔΗ.ΚΟ. (έκτος από το θέμα των δουλειακών εκλογών, τα ύπόλοι-

πα ήταν διαφορές περιττότερο ύφους παρά ούσιας).

Από την άλλη πλευρά, η υπό τον κ. Κληρίδη δεξιά άφωσε άνοιχτές τις πόρτες μιας μελλοντικής αντιπολιτευτικής τοποθέτησης σαν προειδοποίηση προς τον κ. Κυπριανού ότι δεν θ' άγεγθεί παρέκκλιση από το δεξί του πρόγραμμα και πράγματα που δείχνει την τακτική μορφή της «υποχώρησης» Κληρίδη.

Τα πιο σημαντικά γεγονότα που διαμόρφωσαν την Κυπριακή πολιτική κατάσταση όπως παρουσιάζεται σήμερα είναι οι πρόσφατες εκλογές στην Ελλάδα, η άπαγωγή του 'Αγγλέα και το πρόγραμμα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Η σημαντική άνοδος της άριστερας και ιδιαίτερα του ΠΑ-

ΣΟΚ, στις βουλευτικές εκλογές, άφαιρεσε από τον Καραμανλή τη δυνατότητα εύκολων πιέσεων και επιβολής τραυματικής πάνω στο Κυπριακό. Αυτή η άδυναμία εκφράστηκε με τις συνθησιμένες εκκλήσεις για εθνική ενότητα και την τακτική υποχώρηση του Κληρίδη σε μία προσπάθεια ν' άποδεδαιευτεί ο Κυπριανού από την εξάρτησή του από την άριστερά, χωρίς βέβαια ν' άποκλειστεί η άνευ δρων υποστήριξη της ν' ένα όποιοδήποτε δεξί πρόγραμμα, και να γοητοποιηθεί σαν μεταβατικό στάδιο στην προσπάθεια της Κυπριακής οικονομικής ολιγαρχίας για πλήρη πολιτική επιβολή.

Η άπαγωγή του 'Αγγλέα και ο θόρυβος που δημιουργήθηκε γύρω άπ' αυτή, γοητισμοποίηθηκαν σαν πρόσημα για τη μεταβολή της πολιτικής κατάστασης, αλλά και για να παρουσιαστεί ο κ. Κυπριανού σαν ένα είδος εθνικού ήρωα ή «χαρισματούχου ήγέτη» που άπως δείχνουν τα πράγματα θα άποσυρθεί κλιμακωτά από την άρχηγία του ΔΗ.ΚΟ. και θα μετατραπεί σε «υπεροκομματικό» «πατέρα» του λαού. Κοντολογής γίνεται προσπάθεια επανάληψης του φαινομένου Μακάριος.

Το τρίτο στοιχείο που παίζει τεράστιο ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής κατάστασης είναι το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ. Παρό το γεγονός ότι το κόμμα άποφάσισε να μην κατέλθει στις εκλογές με δικό του ύποψήφιο, παραμένει το σημαντικό στοιχείο ότι δόθηκε στον λαό ένα πρόγραμμα θαρραλέων πολιτικών και κοινωνικο-οικονομικών αλλαγών. (καθοριστικών για την περαιτέρω πορεία του αγώνα μας) το όποιο ο λαός δέχτηκε σε σημαντικό βαθμό με ικανοποίηση, και το όποιο διαφοροποιεί το Κόμμα από τα καθορισμένα πλαίσια της «εθνικής» ενότητας των άριστολογών και δίνει τη δυνατότητα μιας πραγματικής παλλαϊκής πορείας στους Κύπριους εργαζόμενους και γενικότερα τον λαό. Η διαβεβαίωση του δσα Λυσσαρίδη από την τηλεόραση ότι η ΕΔΕΚ είναι άποφασισμένη ν' άγωνιστεί για την άπαρση του προγράμματος και μέσα και έξω από την βουλή έσω κι άν το άλλο κόμμα της άριστερας παραδίδεται άνευ δρων σ' ένα δεξί πρόγραμμα και σε μία δεξιά πορεία, αλλάζει σε τεράστιο βαθμό τις έλπίδες και τις προσδοκίες της Κυπριακής δεξιάς και των πατρώνων της.

Όσο ο Φεβρουάριος του 78 μπορεί ν' άποτελέσει την άφετηρία μιας νέας πορείας σημαντικών υποχωρήσεων στο λεγόμενο εθνικό θέμα που θ' άνοίξει διάπλατα τις πόρτες για την πλήρη πολιτική κυριαρχία της άκρας άς την όνομάσουμε δεξιάς, με τη συμμετοχή ενός μεγάλου κομματιού της άριστερας.

Γι' αυτό το λόγο το μεταβατικό πρόγραμμα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ άποτελεί τη μοναδική υπαλλακτική πορεία στην πάλη του λαού για απελευθέρωση και άπαλλαγή από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Βοισκόμαστε σ' ένα σταυροδρόμι και δεν υπάρχουν παρά μόνο δυο δρόμοι μπροστά μας. ο δρόμος που προσφέρει η δεξιά και πάτουνές της με το πρόγραμμα και την γενικότερη πολιτική τους, και ο δρόμος που προσφέρει στις μάζες τη δυνατότητα ουσιαστικού αντι-ιμπεριαλιστικού απελευθερωτικού αγώνα.

Η πάλη για την άπαρση του προγράμματος της ΕΔΕΚ δεν είναι μόνο καθήκον των μελών της αλλά καθήκον όλων των τίμων αγωνιστών, των ένοραζομένων, των φτωγών άγροτών, των γεμηλών μεταίων στρωμάτων και της προσφυγιάς.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Το αποτέλεσμα θα επηρεάσει ολόκληρο το ευρωπαϊκό κίνημα

Η τελευταία κυβερνητική κρίση στην Ιταλία, ανάμεσα στο οικονομικό χάος και την εργατική αναταραχή, που τώρα και δυο χρόνια έντεινεται, φέρνει τη χώρα στο πιο κρίσιμο σημείο της μεταπολεμικής της ιστορίας. Το τί θα συμβεί στην Ιταλία τώρα, θα έχει και σοβαρές επιπτώσεις σε όλη την Ευρώπη.

Την περασμένη εβδομάδα, οι κομμουνιστές, που μαζί με τους Σοσιαλιστές και Ρεπουμπλικάνους διατηρούν στην άρχη την Χριστιανοδημοκρατική Κυβέρνηση του Άντζελοϊτι, ζήτησαν την παραίτηση της Κυβέρνησης και τόν έμμεσο σχηματισμό κυβέρνησης «εκτακτης ανάγκης». Μέχρι τώρα οι ευρωκομμουνιστές δεν έχουν διεκδικήσει άμεση συμμετογή στην Κυβέρνηση, προ-

ΕΝΡΙΚΟ ΜΑΝΙΑΚΗΣ

τιμώντας να εξασκούν πιέσεις πάνω στην Κυβέρνηση και έτσι να την επηρεάσουν. Σήμερα για πρώτη φορά διεκδικούν άμεση συμμετογή. Στη κυβέρνηση «εκτακτης ανάγκης» βλέπουν τη συμμαχία όλων των κομμάτων και υποστηρίζονται σ' αυτό το σύστημα από τους κοινοβουλευτικούς συμμάχους των, τους Σοσιαλιστές και Ρεπουμπλικάνους.

Έν τω μεταξύ, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ της Αμερικής σε ώρες δηλώσεις του το περασμένο Σάββατο κυρίαρχο, έκανε ξεκάθαρη τη θέση του. Δεν είναι διατεθειμένο να επιτρέψει τη συμμετογή στην

Ιταλία ή σε οποιαδήποτε δυτικοευρωπαϊκή χώρα. (Απειλώντας έτσι και τους Γάλλους) Κομμουνιστών στην κυβέρνηση. Στην ουσία οι Αμερικάνοι απειλούν να κάνουν μέχρι και πραξικόπημα στην Ιταλία εάν χρειαστεί για να σταματήσουν την κίνηση της χώρας προς τα αριστερά. Και πράγματι, αυτή είναι μία πολύ σοβαρή πιθανότητα για την οποία η δεξιά στην Ιταλία μαζί με τους Αμερικάνους πρέπει να σκεδιάζει για να εφαρμόσει σε περίπτωση που θα κινδυνεύει ή κατάσταση να φύγει από τα χέρια τους. Ένα γιλιανό πραξικόπημα στην Ιταλία δεν μπορεί να αποκλειστεί.

Τώρα, για ποιους λόγους ζήτησαν οι ευρωκομμουνιστές τον σχηματισμό μιας νέας κυβέρνησης στην οποία να συμμετέχουν αυτοί και οι σύμμαχοί τους της ευρύτερης αριστεράς; Τα επιχειρήματα τους έχουν ως εξής: «Η χώρα βρίσκεται σε μία φοβερή κατάσταση «νύχτα» όπως την περιγράφουν από την οποία βεβαίως πρέπει να βγει. Ο μόνος τρόπος για να βγει από αυτό το σκοτάδι είναι ο άμεσος σχηματισμός μιας κυβέρνησης που να μπορεί να πείσει τις ευρύτερες εργαζόμενες μάζες του λαού ότι επιδιώκεται να αναληφθεί από όλους μια τεράστια προσπάθεια για αναμόρφωση του οικονομικο-κοινωνικού γαλακτώματος της χώρας. Και φυσικά μόνο μία κυβέρνηση στην οποία θα συμμετέχει και το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα θα μπορούσε να πείσει τις μάζες. Αυτά είπαν οι ευρωκομμουνιστές στον κ. Αντζελοϊτι. Δεν δέχτηκε και παραιτήθηκε η κυβέρνηση του.

Πώς η Ιταλία βρίσκεται σε ένα σκοτάδι μια «νύχτα» προ-

ΤΖΟΥΒΑΙΟ ΑΝΤΡΕΟΤΤΙ

λύ δύσκολα μπορεί κανείς να το άμφοσητήσει. Η ανεργία θα φτάσει σύντομα τα 2 εκατομμύρια. Ο πληθωρισμός είναι ο πιο ψηλός σε όλη την Ευρώπη. Στην ύπαιθρο ειδικά του Νότου η στύγεια και η ανεργία συγκοίνονται με καταστάσεις στις πιο υπανάπτυκτες χώρες. Στα πανεπιστήμια το πανεπιστημιακό εκπαιδευτικό και πολιτικό κατεστημένο επιμένει στο ίδιο αναχρονιστικό σύστημα, με το αποτέλεσμα πως οι πλείστοι πτυχιούχοι δεν μπορούν να βρουν απασχόληση. Ο κυβερνητικός μηχανισμός και οι τοπικές διοικήσεις με τους γιλιάνους υπαλλήλους που χρόνια τώρα εξυπηρετούν το Χρι-

στιανοδημοκρατικό καθεστώς έχουν παύσει να λειτουργούν και επιβαρύνουν την οικονομία και τον τόπο. Η πολιτική τρομοκρατία που προέρχεται κυρίως από τη νεοφασιστική δεξιά βοηθούμενη από υπηρεσίες και όργανα του κράτους έχει κάνει τη ζωή στις πόλεις φριχτή.

Το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα δικαίω έχει πως η Ιταλία βρίσκεται σε μία «νύχτα» αλλά πως ακριβώς βλέπει να γίνεται η αλλαγή που χρειάζεται; Οι Ευρωκομμουνιστές προσφέρουν αυτή τη στιγμή στη μεγαλοαστική τάξη της Ιταλίας και στα κόμματα της δεξιάς τη συνεγα-

σία τους, εάν οι μόνοι που μπορούν να πείσουν την εργατική τάξη να κάνει τις αναγκαίες θυσίες. Δεν πως θέλουν να αλλάξουν το κοινωνικό και οικονομικό σύστημα της χώρας και πως ο δρόμος προς αυτό ανοίγεται με την Κυβέρνηση. Για να δειγτούν αυτή τη συμμετογή και συνεργασία, η οικονομική διαγρογία της Ιταλίας και το πολιτικό και στρατιωτικό της κατεστημένο θα πρέπει να πειστούν πως μόνο οι ευρωκομμουνιστές έχουν τον κατάλληλο έλεγχο πάνω στην εργατική τάξη, η συνεργασία της οποίας είναι απαραίτητη για να βγει η Ιταλία από το χάος στο οποίο βρίσκεται. Δηλαδή να προσπαθήσει η Ιταλική δεξιά να χρησιμοποιήσει την αριστερά με αυτό τον τρόπο πάντα έχοντας πίσω της την απειλή της Αμερικής πως εάν προχωρήσουν οι ευρωκομμουνιστές πέραν του ότι χρειάζεται για την διατήρηση του καπιταλισμού στην Ιταλία ένα χιλιανό πραξικόπημα να μην αποκλειστεί. Αριστερές ρεφορμιστικές κυβερνήσεις στην Ευρώπη σε στιγμές κινδύνου για το καπιταλιστικό σύστημα είναι μία πετυχημένη τακτική του κατεστημένου. Στην Αγγλία οι Κυβερνήσεις του Μακντόναλντ, του Άτλη, ακόμη και σήμερα του Ουίλσον και του Κάλαχαν με υποστηρικτές τα συνδικάτα παίζουν μεγάλο ρόλο στη διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος.

Σ' αυτό το ρόλο μπορεί να πέσει και το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα και αυτό θα είναι πράγματι τραγικό ειδικά αν η ύπαιθρη αριστερά το επιτρέψει.

Το Ι.Ι.Κ. πρέπει να προσπαθήσει στη δημιουργία ενός ενιαίου εργατικού μετώπου χωρίς συνεργασίες με τη δεξιά και να διεκδικήσει την πολιτική εξουσία. Οι συνθήκες στην Ιταλία είναι άριστες για μεγάλες νίκες του εργατικού κινήματος, που θα επηρεάσουν όλη την Ευρώπη. Δεν πρέπει να χαθούν αυτές οι ευκαιρίες.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΟΙ ΚΑΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Χαίρομαι γιατί ύστερα από την ΠΕΚ, το ΠΑ.ΔΗ.Κ., το ΑΚΕΛ, τον κ. Άζίνα κλπ., αποφάσισε τελικά και το ΔΗ.ΚΟ. να υποστηρίξει ανεπιφύλακτα την υποψηφιότητα του κ. Κυπριανού.

Δεν ξέρω βέβαια πως και γιατί το ΔΗ.ΚΟ. αποφάσισε τελευταίο να υποστηρίξει τον άρχηγό του ούτε, δυστυχώς, είμαι σε θέση να γνωρίζω τα παρασκήνια και τα γεγονότα που μεσολάβησαν και που οδήγησαν την ήγεςία του κόμματος σ' αυτή τη βαρυσήμαντη και ιστορική απόφαση. Μερικές όμως κακές γλώσσες επιμένουν πως ενώ το κόμμα είχε αποφασίσει να κρατήσει στάση αναμονής στο θέμα των προεδρικών εκλογών, η απαγωγή του Αχιλλέα και η

τροπή που πήραν τα πράγματα ανέτρεψαν τα σχέδια και έκοψαν όλα τα περιθώρια έκδοσης του κόμματος οδηγώντας το σε ένα ασφυκτικό αδιέξοδο. Έτσι η μόνη έκλογη που έμεινε στο κόμμα ήταν να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του άρχηγού του.

ΚΑΙ Ο ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟΣ ΗΓΕΤΗΣ

Κάποιοι άλλοι «καλά πληροφορημένοι» κύκλοι διαφωνούν με αυτή την άποψη και υποστηρίζουν πως ο κ. Κυπριανός έντυπωσισμένος από την αγάπη που του παρέχει ο λαός ύστερα από την απαγωγή του Αχιλλέα, αποφάσισε πως δεν θα ήταν σωστό να είναι μόνο πατέρας και άρχηγός του ΔΗ.ΚΟ., πως δηλ. θα ήταν αστότερο να είναι πατέρας και άρχηγός όλων των κομ-

μάτων και όλου του λαού (μήπως είναι κι αυτό μια από τις υποθήκες του Μακαρίου;).

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια — συνεχίζουν οι ίδιοι κύκλοι — που ο Πρόεδρος κάλεσε τους άρχηγούς της ΟΜΟΝΟΙΑΣ και του ΑΠΟΕΛ για να τους πείσει ότι λόγοι ύψιστου έθνικού συμφέροντος επιβάλλουν ότι οι δυο ομάδες πρέπει να εξέλθουν ισόπαλες στον προσεχή τους αγώνα — όπως και έγινε.

Πολύ σωστά, γιατί έτσι φαίνεται στον έξω κόσμο ότι η εθνική ενότητα στην Κύπρο κάτω από την σοφή καθοδήγηση του νέου Προέδρου μας, είναι πιο βαθειά από τις ιδιολογικές μας διαφορές.

ΤΟ ΚΑΡΦΙ

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΒΑΛΝΤΧΑΪΜ

Ο Κυπριακός λαός βλέπει και πάλιν να ετυλίγεται μπροστά του το ίδιο σενάριο για δεύτερη χρονιά, με ελαφρές τροποποιήσεις. Πέρσι, μέσα σ' ένα άδικαιολόγητο κλίμα εὐφορίας και εὐσεβοποθισμού ή Κυπριακή ήγεσία έκαμε μία σειρά άπαράδεκτες ύποχωρήσεις έλπίζοντας για μία λύση του Κυπριακού. Θάλεγε κανείς ότι με την κατάρρευση των συνομιλιών θα άντλούνταν τὰ άπαραίτητα συμπεράσματα. Ότι δηλαδή άποισδάηποτε ύποχωρήσεις που δεν φτάνουν μέχρι την άλοκληρωτική παράδοση δεν είναι άρκετές για μία λύση του Κυπριακού. Καί ότι άν ή ύποχώρηση δεν οδηγήσει σε λύση αυτό που τελικά μένει είναι μόνο ή ύποχώρηση. Όμως ή ίδια πορεία άποπειράται και φέτος. "Αν πέρσι υπήρχε τουλάχιστον τὸ άλλοθι της άμφιβολίας, φέτος έχουμε την περσινή έμπειρία που θάπρεπε να μὰς διδάξει. Τὸ δὲς έξασμαρτάνειν...

ΤΑ ΔΕΣΠΟΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΦΟΥ

Είναι πρωτοφανής ή ένταση της πολεμικής που παρουσίασαν οί εκλογές για τὸ νέο Μητροπολίτη Πάφου. Όλες σχεδόν οί οργανώσεις της Πάφου όπως και κάθε μέσο χρησιμοποiehκαν για την εκλογή του Χρυσόστομου. Κάμματα, συνδικαλιστικές οργανώσεις, άθλητικά σωματεία, απειλές, έκβιασμοί. Έμὰς δὲν μὰς ενδιαφέρουν οί διαμάχες της εκκλησίας. Όμως οί μέθοδοι που χρησιμοποιήθηκαν πολύ εύκολα μπορούν να μεταφερτουν και στις κοινωτικές, τις βουλευτικές ή και τις Προεδρικές εκλογές. Οί μητροπολιτικές εκλογές της Πάφου ίσως αποτελέσουν τὸ μοντέλο για τις εκλογικές άναμετρήσεις που θ' ακολουθήσουν. Όφείλουμε με κάθε τρόπο να προστατέψουμε ακόμα κι αυτές τις λίγες έλευθερίες που άναγνωρίζονται, έστω και τυπικά, από τὸ σύστημα.

ΧΩΡΙΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Τελευταία ανάγεται σε όρετή ή έλλειψη ιδεολογίας. Έτσι μετά τὸν Καραμανλή («όχι λύσεις άριστερές ή δεξιές») ο Άρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Ζητὰ την «άναβολή» των ιδεολογικών στόχων των κομμάτων. Λές και ή ιδεολογία είναι μία ακαδημαϊκή έννοια άσχετη με την ζωή. Τά ίδια περίπου είπε και ο Πρόεδρος της Βουλής («Τὸ ΔΗ.ΚΟ. πιστεύει στη Δημοκρατία, έξω από στενά ιδεολογικά πλαίσια»). Είναι εύκολο για τή δεξιά να Ζητὰ εγκατάλειψη της ιδεολογίας. Γιατί αυτό σημαίνει τή διατήρηση της δεξιάς ιδεολογίας, της ιδεολογίας της εκμετάλλευσης. "Ας χαίρονται λοιπόν την έλλειψη ιδεολογίας. Έμεις δὲν έχουμε αυτή την πολυτέλεια. Η δική μας ιδεολογία είναι άρρηκτα δεμένη με τή ζωή και εκφράζει τις δικαίες φιλοδοξίες των εργαζομένων.

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ

Είναι εκπληκτικός ο κυνισμός με τὸν όποιο προσπαθούν να πείσουν τὸ λαό για τή λογικότητα της άνέγερσης καθεδρικού ναού. Τή στιγμή που πρόσφυγες ζουν κάτω από έλσεινές συνθήκες, τή στιγμή που υπάρχει έλλειψη σχολικών κτιρίων και νοσοκομείων, τὸ χτίσιμο εκκλησιών είναι πρόκληση για την κοινωνία. Στην καλύτερη περίπτωση αποτελεί άδιαφορία μπροστά στη δυστυχία. Στη χειρότερη συνειδητή προσπάθεια παραιλάνησης. Πότε θα γίνει επί τέλους μία κάποια ιεράρχηση αξιών; Πότε θα σταματήσει ή παρουσίαση του παράλογου σαν τὸ φυσικότερο λογικό πράγμα στὸν κόσμο;

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΑΙ Ο ΒΑΛΤΧΑΪΜ

Είναι πλατεία γνωστό, ότι ο Γενικός Γραμματέας των Ήνωμένων Έθνών διεδραμάτισε επανειλημμένα ρόλο πρωταγωνιστή στὸν ταμέα της άναζήτησης κάποιας νέας φόρμουλας για τήν επανένωση ενός νέου γύρου ένδοκυπριακών συνομιλιών, κάθε φορά που τὸ Κυπριακό πρόβλημα έφτανε σ' ένα νέο άδιέξοδο λόγω της Τουρκικής άδιαλλαξίας.

Αυτή ή τακτική άναβίωσης των συνομιλιών ύστερα από κάθε ναυάγιο εις τὸ όποιο κατέληγαν έξ ύπαιτιότητας της τουρκικής πλευράς, καθιέρωσε στην πράξη μία διαδικασία που βοηθούσε τήν λαθροβίωση ενός ψευδοδιάλογου με μονόπλευρες ύποχωρήσεις χωρίς κανένα ούσιαστικό αντίκρουσμα.

Οί ίδιες επομένως οί εξέλιξεις, όσο καλόπιστη διάθεση κι άν έχει όποιοςδήποτε θέλει να σταθεί κριτικά μπροστά τους, έχουν ήδη καθιερώσει τὸν κ. Βάλντχαϊμ υπό τήν ιδιότητά του σαν Γ.Γ. των Ήνωμ. Έθνών, σαν τὸν κύριο έμνευστή και τὸν άρχιτέκτονα που έχουν με τή σειρά τους καθιερώσει στην πράξη τες μονόπλευρες ύποχωρήσεις από μέρους της έλληνοκυπριακής πλευράς, σαν τὸ μοναδικό μέσο σταδιακής προσέγγισης μιὰς λύσης άποδεκτής από τὸς Τούρκους πάνω στο Κυπριακό πρόβλημα.

Ο Κυπριακός λαός έχει επανειλημμένα άκούσει από τὸς πρωταγωνιστές εκείνων των εξελίξεων με επί κεφαλής τὸν ίδιο τὸν Μακάριο, να άνομάζουν τες ύποχωρήσεις τους άδυνηρές και να τες προσδιορίζουν σαν τὸ δριο εκείνο πέρα από τὸ όποιο τίποτα δὲν μπορεί νόμιμα να διασφαλιστεί από τὸν τούρκικο επεκτατισμό όπως εκδηλώνεται μέσα από τήν πολιτική της τούρκικης άρχουσας τάξης στο Κυπριακό πρόβλημα.

Τὸ γεγονός αυτό αποτελεί μία πικρή αλήθεια που φαίνεται ότι δὲν έχει ακόμα γίνει κατανοητή από τὸν Γενικό Γραμματέα των Ήνωμ. Έθνών.

Κι' αυτό είναι που εύκολα συνάγει κανείς σαν συμπέρασμα άν άπλά και μόνο σκεφτεί ότι ή «αγκρατισμένη αλσιδοξία» που εκφράστηκε επανειλημμένα από τὸν κ. Βάλντχαϊμ έχει σαν πηγή προέλευσής της τες δηλώσεις του Έτζιεδιτ που καθορίζουν σαν προϋπόθεση κάθε μικροπαραχώρησης από τήν πλευρά της "Αγκυρας, τήν άποδοχή άρχών που καταστρέφουν τήν έδαφική άκεραιότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Όλα αυτά τὰ δεδομένα μπορούν να στηρίξουν τή πρόβλεψη ότι όλες οί διαδικασίες που βρίσκονται σε εξέλιξη οδηγούν με μαθηματική άκρίβεια στην περαιτέρω έμπλοκή του όνύματος του Γενικού Γραμματέα των Ήνωμένων Έθνών σε διαπραγμασίες που τείνουν στην πλήρη καταστρατήγηση των πλήρη καταστρατήγηση των

ψηφισμάτων και των αποφάσεων της γενικής συνέλευσης του Διεθνούς Οργανισμού του όποιου προΐσταται.

Οί ως τώρα εξελίξεις έχουν ήδη οδηγήσει τὰ πράγματα σε μία κρίσιμη κάμψη. Μέχρι σήμερα προβάλλονταν κατά καιρούς διάφορα προσχήματα για να διασκεδάσουν τήν άποψη ότι οι ως τώρα κινήσεις και πρωτοβουλίες του κ. Βάλντχαϊμ βρίσκονταν πιδ κοντά στις θέσεις και τή φιλοσοφία του Δυτικού παράγοντα πάνω στο Κυπριακό πρόβλημα, παρά στο πνεύμα και τὸ γράμμα των ψηφισμάτων των Ήνωμένων Έθνών.

Οί άδυνηρές όμως ύποχωρήσεις στές όποτες έχουμε ήδη καταλήξει δὲν είναι ένα άπλό σχήμα λόγου.

Τὸ γεγονός αυτό άφαιρεί κάτω από τὰ πόδια του Γεν.

μετα τη
τελευταία
επίσκεψη

Γραμματέα των Ήνωμένων Έθνών τὸ έδαφος που τὸ έπέρεπε να έλλισεται ισότιμα μεταξύ θύτης και θύματος και να μὴν καταδικάζει άνοιχτά τες προσπάθειες που έτειναν και τείνουν να καταλύσουν τήν ανεξάρτητη όντότητα ενός κράτους μέλους του Οργανισμού Ήνωμένων Έθνών.

Με λίγα λόγια ήρθε ή ώρα που θα λείψουν τὰ προσχήματα και θα άρχίσουν να διαλύονται οί αυταπάτες που δημιουργούνται μέσα στις μάζες, σε ότι άφορά τὸ ρόλο του Ο.Η.Ε., από δους συνειδητά ή άσυνειδητά έθελοπυλούν μπροστά στην άναγκαιότητα κλιμάκωσης ενός έθνοκαπελευθερωτικού άγώνα που να στηρίζεται στη σωστή στρατεύωση πόρων και λαού που είναι ή μόνη σωστή και σωτήρια κατεύθυνση.

Του Α. ΣΦΗΚΑ

ράση και τη λαϊκή πολιτοποίηση
 η) και ότι τα οικονομικά ατέ-
 ματα των προχθόν μαζών τίθε-
 ταν σάν παρόξηση για βελτίω-
 ση σάν άναγκαίως προπαιθε-
 σεις για τόν άγώνα. έλάττωσε έ-
 τι δέν έχουν ούσιαστική σημασία.

*Όσον άφορά τις συνθήκες δι-
 αβίωσης των προσφύγων, και να
 ρίως τις άνάγκες της στέγασης
 τού συνόρου έκούσθημε άκουε-
 πλατεί. Οί όμιλοι και οι άνα-
 φρες πάλω σ' αυτά τά θέμα-
 ήταν πάλ έντονες και κατηγορη-
 ματικές.

Αεδόμενος όμως ότι πολιτικ-

ψυχή του προσφύγοντος ὁματά-
 καὶ ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐσία τοῦ
 παραβλεπόμενου, τὰ κοινωνικά αἰ-
 τήματα τῶν προσφύγοντων, καὶ
 τὰ δικαία, ὅσοι καὶ ἂν ἵκανοποι-
 οῦνται, παραμένουν μετέωρα καὶ
 ὁ σχέση μετὰ τὸν ἀγῶνα. Πιθανόν
 σὺν μίελον, ἂν δὲν περικρίνεται
 μετὰ τὴν πολιτικήν τὴν οὐσίαν, ὡς
 ἀποδοῦν καὶ ἀνασταλτικὸς καὶ
 γυμνάσιον γιὰ τὸν ἀγῶνα.

Μέσα σ' ἕνα τέτοιο συνέδριον
 δὲν ἔβλεπα τυχαίον καὶ ἀποτυχόν
 αἰ νόμιον, Ἦταν ἐμφανὲς πὸς
 πλειοψηφίαν τῶν συνέδριον ὅτι
 πάντοτε ἀπὸ 80. Δὲν ἔβλεπα ἐπίσης
 τυχαίον καὶ ὁ συμμετοχὴ τῶν σ-
 νεφόρων περιοριστικῶς καὶ
 προβολὴν προσωπικῶν ἀντιγράφων.
 Ἐσφαλμένως ὅτι ἕνα συνέδριον
 καὶ διακρινόμενον ἀπὸ ἀγωνιστικῆς
 πνεύμα, ὁ συμμετοχὴ τῶν νέων

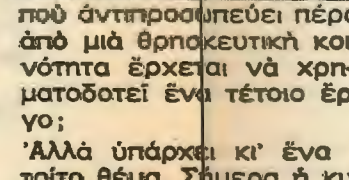
θα ἦταν πολὺ μεγαλύτερη, κα-
τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ γενικότερα
θέματα πρὸς εὐρὺ καὶ πρὸς ἐμφα-
νές.

II. ΧΡΥΣΑΝΘΟ

**ΝΕΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ**

“Έχει πρόσφατα παρβεί η απόφαση από την κυβέρνηση για τη χρηματοδότηση της ανέγερσης αρχιεπισκοπικού μεγάρου στη Λευκωσία, με σκοπό να μετατραπεί η παλιά ‘Αρχιεπισκοπή’ σε πολιτιστικό κέντρο. Η απόφαση τούτη πάραυτα ύστερα από εισήγηση της Διοίκησης του Συνεταιρισμού κ. Αζίζα.

Το θέμα είναι πολλές διαστάσεις και εφάπτεται διαφόρων καυτών προβλημάτων που άμεσα επιζητεί ο τόπος μας. Πισθάνω να είναι ορθό πώς χρειάζομαστε την ίδρυση ενός πολιτιστικού κέντρου. Δεν είναι όμως άπαντρητο το έρωμα γιατί το κτίριο της Αρχιεπισκοπής άποτελεί το πιο κατάλληλο μέρος. Και το πρόβλημα δεν αφορά κυρίως στη δομή του κτιρίου. Άλλα άμεια

θέρνησι άλλα και ο επι-
 χειρηματικός κόσμος κα-
 λεί το λαό και τους εργα-
 ζόμενους ειδικότερα να
 υψώσουν τις ελπίδες και να
 δεχτούν ένα χαρμάλιο δι-
 τικό επίπεδο για να σπι-
 ραχθεί η οικονομία της Κί-
 νης και ο απειλούμενος
 τικός αγώνας. Και δέ-
 λαιπουμε πως η κυβερ-
 νηση Ιερρακή τους στει-
 λους τις, με την επιδό-
 ρηση του προ πολυ-
 σμού με κονδύλια για το
 κτίσιμο νέου αρχιεπισκο-
 πικού μενάρου. φαίνεται
 όμως, πως η αντίληψη που
 υπάρχει για τον αγώνα ει-
 ναι τέτοια, που κάτω από
 τις σπομενικές συνθήκες
 κρήθηκε αναγκαίο να άνε-
 γερθεί νέα αρχιεπισκο-
 πή,

“Όλα τούτο δείχνουν
μια άνοιχτή ασυνέπεια.
Δέν είναι νοητό νά διαπύ-
θενται πολύτιμοι πόροι γι-

Το πρόβλημα δεν λύνεται με εμβολλωματικές λύσεις

τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Προέδρου τῆς
Δημοκρατίας ἡ ἀπεργία ἐγεί-
νηται, ὥστε νὰ τοῦ δοθεῖ
ἡ δυνατότης νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπα-
φὴν καὶ τὴν διαβουλεύσειν γι-
νῆν ἐξέυθεση λύσης τοῦ προ-
βλήματος.

Δὲν υπάρχει καμμία ἀμφιβολία εἰς τὴν παρούσα φάση ὡς συνεχίσεις διὰ κερδοσύνην ἡθικολογίας τοῦ ἑλευθεροῦ συνδικαλισμοῦ καὶ διὰ δύσιν ἐν καὶ κτύπημα σὺς προσπάθειαι τὸν θύτον τοῦ Συνεργατισμοῦ διὰ διασπάσαν τοῦ ἐργατικῷ κινήματι μὲ καθολογίαν μέγεθς ἀπὸ τὴν ἐργοδοσία συνεχίσεις. Ὅτι καὶ να γίνεσθαι, ποῖα μέτρα καὶ διὰ ληφθῶν, ὡς αὐτοὶ διὰ εἶναι προσωρινῶς διὰ τὴν κτύπησιν σὴ δύσιν τοῦ «καθεστῶτος» τοῦ δημοδοργήσαν ὡς ἰδόντες τὸν συνεργατισμὸν. Πραγματικὰ σὰ χροῖνα τοῦ διὰ

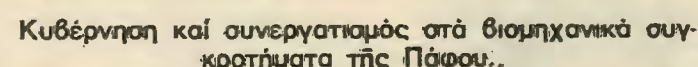
κολούθησαν τὴν ἀνεξάρτη-
τὴν διέουθησιν τοῦ Συνεργα-
σμοῦ ἔχει· μεταπρατεὶ σὲ
νὸς εἰδους ἐκράτους ἐν κρ-
τει· μὲν περὶ τὰς οἰκονομίας
καὶ πολιτικῇ δύναμει, ἐνῷ
χαρισματικὸς διοικητὴς τῆς
θρίστιας πάντα πίσω ἀπὸ τῆς
ἐν πολιτικῷ παρασκήνῳ καὶ
τὸ θῶρος ποὺ ἐπιβάλλει τῇ
κοινωνικῇ τῷ ἰσχύος, ἐκιδί-
καταστάσεις, ἐπιβάλλει γρα-
μὲς ἢ καμιά φορὰ καὶ προ-
δρως.

Ὁ συγκεκριτικὸς χαρ-
κτῆρας τοῦ κινήματος τοῦ
ἀδυναμία οὐσανστικῷ ἔλε-
χου τῆς δομῆς, τοῦ χαρακ-
τα, τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν
πράξεων τῆς διέουθησιν, ἀ-
τὴν δόξα καὶ τὴν κορυφῇ,
τελοῦσα ἐλευθέρῃ δόξῃ
ποὺ ἀφήνουν οἱ θεομοὶ στὰς
ἰθύνοντας τεῖνον· ἀὰ μετασ-
φουν τὸν συνεργατικὸν ἀ-
δργανο διηγεσίας τοῦ λαοῦ
ὅπως θερεῖτε πὺ ἐναίνι,
πραγματικῶν φράσκεινται.

Οι εργαζόμενοι, οι δη-
νώσεις τους και τα κόμια-
τους δεν θα πρέπει να περ-
ρίσουν τον άγωνα τους ο-
τυπικό θέμα που δημιουργή-
θηκε, αλλά να τον έπει-
σουν στην οδία του ποδ-
ματος, στην πλήρη και ού-
στην δημοκρατικοποίηση τ-
συμπεριεργιών των εργαζο-
μένων.

Οι πρόσφατες ενέργειες της διεύθυνσης του Συμφεροντολογίου είναι μόνο ένα μικρό δείγμα των καλών που μπορεί να προσεφέρουν, αν δεν μπει το κίνημα κάτω από οδυσσαϊκές λαβή ελέγχου κι αν οι όργανα κρίσεως της εργατικής τάξης δεν αντιληφθούν έγκαιρα και σωστά το ρόλο τους. Η επείγουσα του προέδρου και της τάσης των εργατικών συνδικάτων να καταφεύγουν κάθε φορά στη διαίτησία του κράτους, είναι όθραυς μια τακτική, αλλά όχι μόνο προσωρινής ευδαιμονιστικής λύσης υποφέρει να δώσει στο προβλημα των εργαζομένων. Το δικαίωμα της απεργίας δεν μπορεί να γονατιστοποιείται από τα συνδικάτα μόνο σαν μια ουσιαστική ή απειλητική λύση σαν μέσο αποτελεσματικής διεκδίκησης των εργατικών δικαιωμάτων. Δεν είναι θέματα «παραχωρησιέων» από την άποψη της «υποταγής» του κράτους που τους ενοχάλεινε. Είναι θέματα ανθρωπίνης διεκδίκησης για να κερδίσουν οι εργαζόμενοι απέναντί τους ανθρωπίνους δικαιώματα.

ΤΟ ΚΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΑΧΗΣ

Ἡ διαμάχη Αἰθιοπίας καὶ Σομαλίας ἔχει πάρει μιὰ ἀξιοσημείωτη τροπὴ τὶς τελευταῖες μέρες. Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ Σοβιετικὴ στάση σὲ σχέση μετὰ τὴ διένεξη στὶς δύο αὐτὲς χώρες, ἡ Σομαλία ἔχει ἀποδυσθεῖ κυνὴν γιὰ τὴν ἐξέγερση προμηθειῶν ὀπλῶν.

Ταυτόχρονα, έχει εξα-
σφαλισμό την υπόθεση α-
πό το Ζάκχι της Πελοπί-
ας, πώς, σε περίπτωση που η
Αίθιοπια επιτρέψει να νά
επανακτήσει τις απώλειες
της σε έδαφος στην περι-
οχή Όγκαντέν, η Πελοπί-
α δεν θα μείνει απάθης άλ-
λά θα βοηθήσει ενεργη-
τικά τη Σομαλία.

Οπως είναι γνωστό η
Σοβιετική υποστήριξη
στην Αίθιοπια δόθηκε
στο δίωγμα των Σοβιετι-
κών συμμολίων από τη
Σομαλία και στον τερμα-
τισμό της στρατιωτικής

λά θα βοηθήσει ενεργητικά τη Σομαλία.

«Ὅπως είναι γνωστό, ἡ Σοβιετική ὑποστήριξε σπῆν Αἰθιοπία δδῆνησε στὸ διωξίμο τῶν Σοβιετικῶν συμβούλων ἀπὸ τὴ Σομαλία καὶ στὸν τερματισμὸ τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας ποὺ ἡ Σοβιετική Ἐνωση ἔδινε στὴ Σομαλία. Ἐὰν ἀποτελέσμοι οὗ Προέδρος τῆς Σομαλίας στρατηγὸς Μπαρ στρά-
νη, ποὺς τὴ Αἰθιοπία

«Έκείνο, όμως, που είναι αξιοσημείωτο είναι η τελευταία επίσκεψη του προέδρου Μπάρι στην Τεχεράνη και η υπόδειξη του Σάχη πως η Περιοχή θα βοηθήσει τους Σομαλούς σε περίπτωση που παραδιστούν τα άγανακτισμένα τους σύντομα. Ο Σάχης με τους πόρους που διαθέτει από τις επεξεργασίες, εκτός από το στυγνό καθεστώς που έχει επιβάλει στο λαό της Περιοχής, έχει καταφέρει με την 'Αμερικανική βοήθεια να φτιάξει ένα ναυιοκώρο στρατιωτικό μηχανισμό, που αποσκοπεί όχι μόνο στην καθυστάτηση του Περιοκού λαού αλλά και στον έλεγχο της περιοχής. Με την εξασθένιση του 'Ισραήλ σαν πληρεξουσίου - χωροφύλακα των Ε.Π.Α., ο ρόλος της Περιοχής αυξή-

νει σέ σπουδαιότητα.
 Στο παρελθόν ο Σάχη
 διόδοσε την ιδέα για τ
 δημιουργία κάποιου ε
 δους κοινοπολίτειας κρ
 τών του 'Ινδικού 'Οκε
 νού, όπου τέσθαια ο 'Ι
 θά έπαιζε τον κυρίαρχ
 ρόλο. 'Από τότε κατάβα
 προσπάθειες για να απ
 υπάρχει ένας Ισχυρός ν

κτόσει ένα ισχυρό ναυτικό. Η αποχώρηση των Ρώσων από τη ναυτική βάση στην Μπερμπερής της Σομαλίας, έχει οδηγήσει από το Σάχη ο αμύβελος που εξέλεξε που εύνοει το σχέδιό του.

Η δημόσια υπόσχεση του Σάχη για παραχώρηση βοήθειας προς τη Σομαλία έγινε λίγο πριν

ἰσχυροὺς ἀπὸ τὴν Τεχεράνην
 (31 Δεκεμβρίου) ὁ Πρόεδρος
 Κάρτερ. Εἶναι ἀπο-
 μαγικό πῶς ὁ Κάρτερ
 δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἐνδει-
 ξὴ ἀποδοκιμασίας πρὸς
 τὴς ἀπαιτήσεις τοῦ Σάχη
 παρ' ὅλη τὴν ἄρνησιν
 τῶν Ἀμερικανῶν νὰ προ-
 μπεύσουν τὴ Σομαλία
 ὅπλα.

Ἐτοίμ δὲν ἀποκλείεται
 καθόλου ὁποιοδήποτε προ-
 ρέμβαση τοῦ Σάχη στὴ
 διένεξη τοῦ Κέρας τοῦ
 Ἀρκτικῆ. Φαίνεται μάλ-
 ὏ς πῶς ἡ χρησιμοποίησις
 τῆς Περσίας σὰν ὀργάνου
 ἀτυμωρίας τῆς
 περιοχῆς εἶναι τὸ σκέδιον
 ποὺ εὐνοοῦν οἱ ἱμπερια-
 λιστές.

η εξέλιξη του εργατικού κινήματος και συγχρονα προβλήματα του σοσιαλισμού

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΟΣΙΑΛ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ απο την επανάσταση στο ρεφορμισμό

Παλιότερα, μέσα στα πλαίσια της εξέτασης των συγχρόνων προβλημάτων του σοσιαλισμού, ή «Σοσιαλιστική Έκφραση» παρουσίασε μία σειρά άρθρων μιας πρώτης ανάλυσης του Ευρωπαϊκού σοσιαλισμού (σ. ε. 7.10.77, 21.10.77, 4.11.77). Σήμερα θ' αποπειραθούμε μία πρώτη ανάλυση της άλλης μαζικής έκφρασης του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη της Ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατίας.

Ο όρος Σοσιαλδημοκρατία καθιερώθηκε από τη Δεύτερη Διεθνή που ιδρύθηκε από τα εργατικά κόμματα της Ευρώπης με τη συμμετοχή του Έγκελς και άλλων σοσιαλιστών με επαναστατικές ιδέες. Στόχος της ήταν η συνέχιση των εργατών της Ευρώπης για τον κοινό αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Οι διεθνιστικοί προσανατολισμοί της Δεύτερης Διεθνούς φαίνονται έντονα στην περίοδο πριν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο όταν προσπαθούσε να αποτρέψει τον στρα-

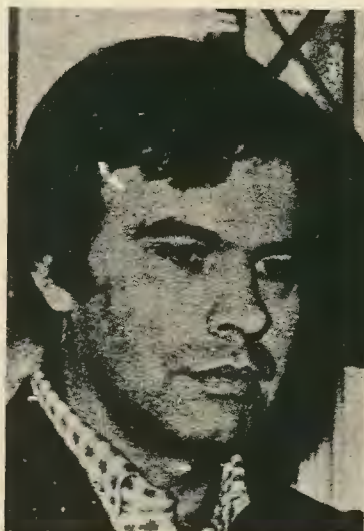
της σχεδόν επιτυχία ήταν η άνοδος του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στην κυβέρνηση της Σουηδίας όπου κρατήθηκε μέχρι πρόσφατα.

Βασική φιλοσοφία της Σοσιαλδημοκρατίας είναι το σταδιακό πέρασμα στο Σοσιαλισμό μέσα από αναρίθμητες θελτιώσεις (ρεφόρμες) του καπιταλιστικού συστήματος. Η μεγάλη περίοδος της ευωστίας του καπιταλισμού που ακολούθησε τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν ευνοϊκή εξάφως για την ανάπτυξη μιας τέτοιας ιδεολογίας. Οι αγώνες των εργατών της Ευρώπης για μια καλύτερη ζωή φαίνονταν να αποδίδουν. Ο καπιταλισμός φαινόταν ότι είχε μετατραπεί σε ένα σταθερό σύστημα χωρίς σοβαρές κρίσεις, που μπορούσε να προσφέρει συνεχώς αυξανόμενο βιωτικό επίπεδο στους εργάτες. Η Σοσιαλδημοκρατία κέρδιζε συνεχώς έδαφος.

ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Το σκηνικό άλλαξε με την άνοδο της δεκαετίας του 70. Ο καπιταλισμός άρχισε να παρουσιάζει τις πρώτες σοβαρές μεταπολεμικές κρίσεις του. Το βιοτικό επίπεδο των εργατών έπαψε να ανεβαίνει και η πορεία αντιστοίχισε. Για το ξεπέρασμα της κρίσης γροειδώς πιά μείωση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης. Η «σταδιακή πορεία προς τον σοσιαλισμό» μετατράπηκε σε απεναντιμένο αγώνα για τη «σωτηρία της οικονομίας», τη σωτηρία του συστήματος.

Το αδιέξοδο που δημιουργήθηκε οδήγησε σε ανάπτυξη

Φίλιππε Γκονζάλες.

για τον πόλεμο για το θάνατο ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ των καπιταλιστών της Ευρώπης.

Η Δεύτερη Διεθνή κατέρρευσε με την έκρηξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όταν τα διάφορα Σοσιαλδημοκρατικά Κόμματα της Ευρώπης υποστήριξαν τις αστικές κυβερνήσεις των χωρών τους στον πόλεμο. Το 1918 το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας ανέλαβε στην Κυβέρνηση αφού συμμαχησε με την αστική τάξη για την κατάληψη της επανάστασης στη Γερμανία. Το 1919 η Σοσιαλδημοκρατία συνταράχθηκε από μαζικές διαστάσεις των κομμάτων της και τη δημιουργία νέων κομμάτων που προχώρησαν στην Τρίτη Διεθνή που υπερασπίστηκε ο Λένιν μετά την επιτυχία της επανάστασης του 1917.

ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Από τότε η ιστορία της Σοσιαλδημοκρατίας μέχρι τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο είναι μία ιστορία εγκληματικής εγκατάληψης της εργατικής τάξης που οδήγησε στην άνοδο του οΜουσολίνι στην Ιταλία, του Χίτλερ στη Γερμανία, του Φράνκο στην Ισπανία και τελικά στον πόλεμο. Μοναδική

Μάριο Σουάρες.

αριστερών τάσεων μέσα στα σοσιαλδημοκρατικά και σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης. Τα ίδια τα κόμματα στράφηκαν προς τα αριστερά, τουλάχιστον αυτά που βρίσκονταν στην αντιπολίτευση. Αυτή η στροφή τους έφερε μεγάλη μαζική υποστήριξη. Παραδείγματα τέτοιας εξέλιξης είναι η Γαλλία, η Ισπανία, η

Διαδήλωση νεαρών εργατών στη Μπαρσελώνα.

Πορτογαλία. Άλλα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που βρίσκονταν στην κυβέρνηση προσπάθησαν να λύσουν τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα των χωρών τους με την λογική του συστήματος: τη μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών. Αποτέλεσμα ήταν να υποστούν σοβαρές ήττες όπως στη Σουηδία, όπου μετά από μισό σχεδόν αιώνα τα δεξιά κόμματα κέρδισαν τις εκλογές.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Η Πορτογαλική επανάσταση του 1974 ήταν ένα αναπάντεχο γεγονός που συγκλόνισε τον κόσμο. Ένα στρατιωτικό κίνημα ανάντησε την 50χρονη δικτατορία των Σαλαζάρ — Γκαστάνο και έβαλε σε κίνηση τις μάχες που είχαν ακινητοποιηθεί για τόσες δεκαετίες. Αιθέροπτα ο λαός στράφηκε προς τα εργατικά κόμματα και ιδιαίτερα στο Σοσιαλιστικό Κόμμα του Μάριο Σουάρες αναζητώντας την αλλαγή. Το Σ.Κ. από μια ανύπαρκτη σχεδόν ομάδα, μετατράπηκε μετά σε λίγες εβδομάδες στο μεγαλύτερο κόμμα της χώρας.

Όμως η ήγηση του Σ.Κ. στάθηκε τυφλή μπροστά στις δυνατότητες της εργατικής τάξης. Αντί να δει και να αναπτύξει τις δυνάμεις που δημιουργούνταν μέσα στα εργοστάσια και το στρατό, τα εργατικά και στρατιωτικά συμβούλια, να τις συνδέσει και να προωθήσει στην εγκαθίδρυση ενός εργατικού κράτους, προτίμησε ένα παιγνίδι διπλωματίας και επιδόθηκε σε μια ανόητη διαμάχη με το Καμμουνιστικό Κόμμα. Όταν μετά τις εκλογές σχηματίστηκε κυβέρνηση προσπάθησε να λύσει τα τεράστια προβλήματα της Πορτογαλίας καλοπιάνοντας την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές. Μέσα στα πλαίσια αυτής της πολιτικής υποστήριξε την προεδρία του Στρατηγού Έλνκες, ενός δεξιού-στρατηγού που έσωσε αβύσσο αποδειχτεί ο δήμιος της επανάστασης.

Όσοι θάταν λάθος να θεωρηθεί ο Σουάρες σαν η τελική έκδοχή της άσφαλης τάξης. Ο Σουάρες δεν μπορεί να δώσει στην αστική τάξη αυτό που ζητά. Η αστική τάξη

χρησιμοποιεί τον Σουάρες προσωρινά μέχρι να κατασιγάσει η επαναστατικότητα των Πορτογάλων εργατών. Μόλις αισθανθεί αρκετά ισχυρή θα προχωρήσει μόνη της. Και τότε το Σ.Κ. θα αποτελέσει ένα από τους κύριους στόχους της. Ήδη με την καταψήφιση της Κυβέρνησης στη Βουλή και τις έρευνες για ανακάλυψη άλλων σε στελέχη του Σ.Κ. γίνονται οι πρώτες δειλές επιθέσεις για ανάκτηση της πλήρους εξουσίας από τη δεξιά.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Σχετικά πύδ διαλή ήταν η κατάρρευση της δικτατορίας στην Ισπανία. Οι ιμπεριαλι-

Έλνκες: ο μέλλων δήμιος της Επανάστασης.

στες πήραν το μάθημά τους στην Πορτογαλία και προτίμησαν μια σχετικά γρήγορη «απορροή» του κράτους. Αυτό όμως δεν θάταν αρκετό αν δεν πετύγαιναν ταυτόχρονα και τη συνεργασία του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ισπανίας του PSOE. Το PSOE πριν το 70 ήταν ένα από τα δεξιά σοσιαλιστικά κόμματα παρ' όλη τη Μαρξιστική του παράδοση, την παράδοση του μαρξιστή ιδρυτή του Πάμπλο Ιγκλέσιας και αργότερα του ήγέτη της αριστεράς πτέρυγας Λάσκο Καμπαλλέρο. Στις άρχες της

Αποτέλεσμα τούτης της πολιτικής είναι και η υποστήριξη τελευταία των οικονομικών μέτρων της κυβέρνησης που απροσκόπων σε συγκράτηση των εργατικών αιτημάτων. Όπως και στην Πορτογαλία η αστική τάξη δεν έχει τη δύναμη να επιβάλει την εξουσία της στους εργάτες. Χρειάζεται μια εργατική ήγηση για να την βοηθήσει. Α γν το PSOE θα παίξει αυτό το παιγνίδι μέχρι το τέλος μόνο ο γρόνος θα το δείξει. Ήδη τα μέλη του κόμματος δυσανασχετούν.

(Συνεχίζεται)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: 15 ΤΟΥΡΚΟΙ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΡΜΟΣ ΑΡΓΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΑΛΦΕΙΟΣ

Στο βιβλίο αυτό φαίνονται καθαρά οι ακατάλυτοι δεσμοί της Τουρκικής προοδευτικής ποίησης με το λαό. Παίρνει από το λαό και δίνει στο λαό. Από αυτό τον κύκλο της αλληλοεξάρτησης και αλληλοεπίδρασης, όλο και θγαίνει πιο δυνατή.

Στο βιβλίο αυτό ανθολογούνται 15 Τούρκοι προοδευτικοί ποιητές, οι περισσότεροι μεταφράζονται για πρώτη φορά στην Ελλάδα.

Οι περισσότεροι διώχτηκαν και φυλακίστηκαν για τις σοσιαλιστικές τους ιδέες και την επαναστατική τους δράση.

Στα ποιήματά τους βρίσκει την έκφρασή της η όλη γνή του καταπιεσμένου:

ΕΚΕΙΝΟΙ

(Τού Α. Καντίρ, γεν. 1917)

«Φάγανε τὰ πιό νόστιμα φα-
(γητά μας.
Πήρανε τὴν πιό ὀμορφὴ γῆ
(μας.
Τὰ καλύτερα σιτηρά μας ἐκεί-
(νοι.
Ἐκείνοι μᾶς στέρησαν τὴ γῆ,
(τίς θάλασσες.
Ἐκείνοι μᾶς ἀπαγόρεψαν τὴ
(ζωή, τὴ λευτεριά, τὴν ἀγάπη.
Πῶς ἐκείνοι τὸ ζεστό γελά-
(δισιο γάλα μας,
τῶν παιδιῶν μας τὸ ζεστό αἶ-
(μα ἐκείνοι.
Ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα, μονάχα
(αὐτοὺς νὰ τοὺς κατέχει
(ὁ φόβος».

Θὰ δοῦμε στὰ ποιήματα
αὐτὰ τὴ σάτιρα τῆς ψεύτι-
κης, νεροουλιασμένης καὶ ἀ-
ποκομιστικῆς ἀστικῆς ποίη-
σης:

ΨΕΜΑΤΑ

(Μελίχ Τζεβνέτ Ἀντάι,
γεν. 1915)

«Ἐγὼ εἶμαι ποιητὴς τῆς αἰσιο-
(δοξίας.
Ἐμπνέομαι ἀπὸ τὴν μακαριό-
(τητα.
Μιλῶ σὲς γυναῖκες γιὰ τὸ
(προικιά τους.
Στοὺς φυλακισμένους γιὰ γενι-
(κὴ ὀμνηστεία.
Στὰ παιδιά φέρνω μηνύματα
Ἀπὸ τοὺς πατεράδες πού ἔπε-
(σαν στὸ μέτωπο.
Ὅμως δύσκολες εἶναι αὐτές
(οἱ δουλιές.
Δύσκολο εἶναι νὰ λές ψέματα».

Ἡ συνείδηση τῆς ταξικῆς
θέσης καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ
ἀγώνα εἶναι μοτίβο πού τὸ
βρίσκουμε συχνὰ σ' αὐτὰ τὰ
ποιήματα.

Εἶναι ἀνάγκη γιὰ τὸ λαϊκὸ κίνημα τῆς Ἑλλά-
δας καὶ τῆς Κύπρου νὰ γίνουν μεταφράσεις δι-
θλίων Τούρκων προοδευτικῶν λογοτεχνῶν πού
θὰ μᾶς γνωρίσουν καλύτερα τὴν πάλῃ καὶ τὰ συ-
ναισθήματα τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ. Ἡ γνωριμία τῶν
δύο λαῶν θὰ βοηθήσει νὰ ἀποτραπῇ τὸ μακέλλε-
μα ἀνάμεσα τους γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κεφα-
λαίου καὶ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.

Ἐπίσης πρέπει νὰ μεταφρασθοῦν βιβλία ἱ-
στορικοῦ καὶ πολιτικοκοινωνικοῦ περιεχομένου
σχετικὰ μὲ τὴν Τουρκία καθὼς καὶ Ἑλληνικὰ στὰ
Τούρκικα. Εἰδικὰ γιὰ τοὺς Τουρκοκύπριους προο-
δευτικοὺς διανοούμενους ἔχουμε πλήρη ἄγνοια
καὶ δὲν ὑπάρχουν μεταφράσεις ἔργων τους πού
θὰ τοὺς γνωρίζαν καλύτερα στοὺς Ἑλληνοκύπρι-
ους ἐργαζόμενους, τὴ στιγμή πού ἐγίνε ξεκάθα-
ρη ἡ ἀνάγκη ἑνὸς ἀντικατοχικοῦ μετώπου Τουρ-
κοκυπρίων καὶ Ἑλληνοκυπρίων ἐργαζομένων.

Ὁ Ναζὶμ Χικμέτ στὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς τῆς Προῦσας
(10 Μαρτίου 1946)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ
(Τζαχίτ Σαφφέτ Ἰργκάτ,
1915-1971)

«Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὸ ἐγώ.
Πίστεψε τὸ αὐτὸ εἶναι τὸ τε-
(λευταῖο μου χαμόγελο.
Θάφτηκα στὴ γῆ
Χωρὶς νὰ σοὺ προσφέρω λου-
(λουδί.
Στοῦ ἔθνους τὸ χωράφι τσακί-
(στηκε τὸ κορμί.
Τάφος ἡ φάμπρικα τούτη, τὸ
(βάσανο αὐτό.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὸ ἐγώ.
Μὲ γδύσανε.
Ἰάδικα πῆγαν τὰ χρόνια.
Τράπεζες στήθηκαν ἀπ' τὴν
(πλάτη μου».

Ὅπως γράψαμε πρὶο πᾶ-
νω, οἱ περισσότεροι καταδι-
ώχτηκαν καὶ φυλακίστηκαν.
Ἔτσι στοὺς στίχους ὑπάρχει
ἡ πίκρα γιὰ τὴ χαμένη ζωὴ
στερήσεις πού τοὺς ἐπέβαλε

ἀπὸ τὴς φυλακίσεις καὶ τὴς
ἡ Τουρκικὴ ἀστικὴ τάξη
πού φοβόταν τὰ ποιήματά
τους, τὴ δράση τους καὶ τὴν
ἐπαφὴ τους μὲ τὸν λαό.
Νὰ ἔνα ποίημα τοῦ Ναζὶμ
Χικμέτ (1902-1963) γιὰ
τὸ πῶς κυλᾶνε οἱ νύχτες τῆς
φυλακῆς.

ΝΟΤΙΑΣ

«Ἐμεῖς, ἑκατόσιοι νοματαῖοι
δίχως γυναῖκα ἄντρες.
Μᾶς πῆραν ἀπ' τὰ χέρια
τὸν τρόπο νὰ ξαναγεννᾶμε.
— Ἀγοπημένη μου, ἀπαγορεύε-
(ται σὲ μένα τὴ σάρκα σου
νὰ μπολιάσουμε μιὰ καινούριο
(ζωή.
σὲ γόνιμη μήτρα ὁ θάνατος νὰ
(νικηθεῖ.
νὰ πλάσουμε οἱ δύο μαζί
τὴ θεϊκὴ χαρὰ νὰ μοιραστοῦμε».

Σ. ΠΑΥΛΟΥ

15 ΤΟΥΡΚΟΙ
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΙ
ΠΟΙΗΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ
Ο ΕΡΜΟΣ ΑΡΓΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΑΛΦΕΙΟΣ

Δίνουμε ἐδῶ μιὰ συνοπτικὴ παρουσίαση βιβλίου
Τούρκων λογοτεχνῶν πού μεταφράστηκαν στὰ ἑλλ-
νικά καὶ κυκλοφοροῦν στὸν τόπο μας.

- 1) AZIZ NEEIN: «Ὁ καφὲς καὶ ἡ δημοκρατία»,
ἐκδ. Θεμέλιο.
- 2) ΣΑΜΠΑΧΑΤΤΙΝ ΑΛΗ: «Ὁ ἀσφαλτόδρομος»,
ἐκδ. Στοχαστής.
- 3) ΣΑΜΠΑΧΑΤΤΙΝ ΑΛΗ: «Ἀναμνήσεις ἑνὸς ἐξό-
ριστου», ἐκδ. Στοχαστής.
- 4) «15 Τούρκοι προοδευτικοὶ ποιητές», μεταφρ. Ἐρ-
μος Ἀργεῖος, ἐκδ. Ἀλφειός.
- 5) NAZIM XIKMET: «Οἱ Ρωμάντικοι», μετ. Κώ-
στα Κοτζιά, ἐκδ. Θεμέλιο.
- 6) NAZIM XIKMET: «Ποιήματα», μετ. Γιάννη Ρί-
τσου, ἐκδ. Κέδρος.
- 7) NAZIM XIKMET: «Ποιήματα», μετ. Ἀρῆ Δι-
κταίου, ἐκδ. Ζαχαρόπουλος.
- 8) NAZIM XIKMET: α) «Γιατί αὐτοκτόνησε ὁ
Μπενετζί;» μετ. Στ. Μαγιόπουλου. β) «Γράμ-
ματα στὴ Τάραντα Μπάμπου», ἐκδ. Στοχαστής.
- 9) «Ποιητὲς τῆς Νέας Τουρκίας», μετ. Στ. Μαγιό-
πουλου, ἐκδ. 1940.
- 10) NAZIM XIKMET: «Τὸ κρανίον», μετ. Στ. Μα-
γιόπουλου, ἐκδ. 1947.
- 11) NAZIM XIKMET: «Ἔργα», μετ. Στ. Μαγιό-
πουλου, ἐκδ. 1959.
- 12) NAZIM XIKMET: «Ἔργα Β' τόμος», μετ. Στ.
Μαγιόπουλου, ἐκδ. 1976.
- 13) NAZIM XIKMET: «Ποιήματα», μετ. Γιώργου
Παπαλεονάρδου, Ἀθήνα 1957.
- 14) NAZIM XIKMET: «Ποιήματα», πολιτικὲς καὶ
λογοτεχνικὲς ἐκδόσεις, 1954.

Ἡ ἐκδοσὴ αὐτὴ γῆκε στὴς Ἀνατολικὲς χῶρες
στὰ Ἑλληνικά. Ἀνατυπώθηκε τελευταία στὴν Ἀθήνα.

Γιὰ τὸν Ναζὶμ Χικμέτ γῆκε στὴ Ἀθήνα τὸ 1950
ἑνα βιβλιαράκι τοῦ Μίχου Στάφου μὲ τὸν τίτλο: Ναζὶμ
Χικμέτ — ἑνας πρωτοπόρος ποιητὴς.

Δίνουμε ἐπίσης δυὸ ἀρκετὰ κατατοπιστικὰ βιβλία
σχετικὰ μὲ τὴν οἰκονομικὴ — κοινωνικὴ — πολιτικὴ
κατάσταση στὴν Τουρκία.

- 1) «Φάκελος Τουρκίας», ἐκδοσὴ τῆς «Τουρκικῆς Δη-
μοκρατικῆς Ἀντίστασης», σειρά ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ
ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗ τῶν ἐκδόσεων ΠΛΕΙΑΣ. Ἀθή-
να 1974.
- 2) «Ἡ Τουρκία σὲ ἀδιέξοδο» — Καμουράν Χαρπου-
τλού, ἐκδόσεις «Ὁρόσημο».

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

**μαζικές κινητοποιήσεις
συγκρούσεις με την 'αστυνομία'**

“Όπως αναφέρουν πληροφορίες από τα κατεχόμενα, έχει ξεσπάσει κύμα απεργιών των Τουρκοκυπρίων εργατών.

Δίπλα στις απεργίες των εργατών του «Κυβερνητικού Τυπογραφείου» και των Ταχυδρομείων, που συνεχίζονται για τρίτη βδομάδα, έχει προστεθεί πριν λίγες μέρες και η απεργία των Τουρκοκυπρίων δασκάλων και καθηγητών, που απειλούν να μη επιστρέψουν στις εργασίες τους αν δεν ικανοποιηθούν μισθολογικές αυξήσεις και άλλα αιτήματα, για αυτά όποια δείχνει αδιαφορία το Ντενκτασικό «Υπουργικό Συμβούλιο». Από τη Δευτέρα έχουν νκατεθεί σε απεργία και οι εργάτες της «Αρχής Ηλεκτρισμού».

Παράλληλα οι «Δημόσιοι υπάλληλοι» της διοίκησης απειλούν με γενική απεργία αν δεν δικαιωθούν τα αιτήματά τους.

Από την άλλη μεριά, η εργοδοτική τάξη με ανακοίνωση του Συνδέσμου Εμπόρων και Βιομηχάνων τονίζει την ανάγκη «να σταματήσουν οι απεργίες γιατί έχουν παραλύσει οι επικοινωνίες και η οικονομική ζωή»...

Το σημερινό κύμα απεργιών αποτελεί σταθερή κλιμάκωση προηγούμενων πλατειών κινητοποιήσεων και απεργιών πείνας όπως οι αγώνες των εργατών του συγκροτήματος «Ιντάστριαλ Χόλτινγκ» πριν λίγους μήνες.

Η αδιάστακτη οικονομική καταπίεση και εξαθλίωση των εργαζομένων με την τρομαχτική άνοδο των τιμών και το ξεζούμισμα

των που επέβαλε ο ιμπεριαλισμός και τα προγεφύρωματά του (οι άστικές τάξεις των δύο κοινοτήτων), οι Τουρκοκύπριοι μέρα με τη μέρα συνειδητοποιούν πως ο παράδεισος που υποσχόταν ο Ντενκτάς στο Βορρά, δεν ήταν παρά μια παγίδα για εφαρμογή της εθνικιστικής πολιτικής της Τουρκοκυπριακής άρχουσας τάξης.

Η Τουρκοκυπριακή εργατική

φονταί την ίδια στιγμή ενάντια στη σωβινιστική πολιτική της Εξαρτημένης από τον ιμπεριαλισμό άρχουσας τάξης του Βορρά.

Στο Νότο, η Έλληνοκυπριακή εργατική τάξη μετά που η συντεχνιακή ηγεσία την έξηναγκασε να σηκώσει έξ ολοκλήρου τα βάρη του «οικονομικού θαύματος», θάνατο αδύνατο να πεισθεί για συνέχιση της σημαρικής κατάστασης. Ήδη άρχισε να δημιουργείται ένα κλίμα δυσοφορίας από μέρους των εργαζομένων έναντι της κερδοσκοπικής συμπεριφοράς της εργοδοτικής τάξης που με κάθε μέσο προσπαθεί να διαφυλάξει το υπερκέρδη που στίβασε χωρίς στές εργατικές υποχωρήσεις.

Έχουμε πει πολλές φορές πως η άστική τάξη δεν μπορεί να φέρει σε πέρας ένα αγώνα απελευθέρωσης και απαλλαγής από την ιμπεριαλιστική κατοχή. Η εξάρτηση της από το ξένο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο αντικειμενικά την κοβιστά προγεφύρωμα του ιμπεριαλισμού.

Ένας πραγματικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας μπορεί να αναληφθεί μόνο από τους εργαζομένους και είναι συνδεδεμένος με τον κοινωνικό αγώνα, ο αγώνας για απελευθέρωση και αντικατοχή.

Τήν αντίθεση και το διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων δεν μπορούν να λύσουν οι άστικές τάξεις των Έλληνοκυπρίων, και των Τουρκοκυπρίων που άλλωστε επέβαλαν.

Μόνο ο αγώνας των εργαζομένων ολόκληρης της Κύπρου, Έλλήνων και Τούρκων θα απελευθερώσει το λαό. Γιατί υπάρχουν κοινοί στόχοι:

Η απαλλαγή της ιμπεριαλιστικής κατοχής και η απελευθέρωση από την κοινωνική καταπίεση. Οι κοινοί στόχοι προϋποθέτουν και κοινό αγώνα, για το χτίσιμο του μετώπου πάλης των εργαζομένων, Έλλήνων και Τούρκων.

Το σημερινό κύμα απεργιών με την κινητοποίηση των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων είναι μια οισιόδοξη εξέλιξη προς αυτή την κατεύθυνση. Αλλά τότε μόνο θα μπορούμε στην διαδικασία για την πραγματοποίηση του κοινού αγώνα, αν υπάρχει ανταπόκριση από μέρους της Έλληνοκυπριακής εργατικής τάξης που σαν πιο μαζικό, οργανωμένο και ελεύθερο κίνημα θα συνδέσει και θα συντονίσει αυτό τον αγώνα.

Και η πορεία για τη δημιουργία αυτόν των προϋποθέσεων δεν φαίνεται κοντινή ούτε τόσο οισιόδοξη. Γιατί η συντεχνιακή ηγεσία, όπως συνέχεια τονίζουμε και πολεμούμε αυτή την γραμμή, κρατά τους εργαζομένους μακριά από αυτή τη διαδικασία με τους συμβιβασμούς της μπροστά στο κεφάλαιο, που στέκουν τροχοπέδη

του εργατικού αγώνα για διεκδικήσεις και επιτρέπουν την καπιταλιστική καταλήστευση της εργοδοσίας.

Ακόμα πιο αποκαρδιωτικό είναι ότι η πολιτική ηγεσία ενός μεγάλου κομματιού του άριστου κινήματος έχει αποδεχθεί τη διζωνική λύση, πράγμα που δυσκολεύει την προοπτική του κοινού αγώνα, αφού περικλείει τη συνέχιση του φυσικού διαχωρισμού των δύο κοινοτήτων.

Οι ίδιες όμως οι συνθήκες της οικονομικής καταπίεσης, και της ανικανότητας της άστικής τάξης να φέρει σε πέρας τον απελευθερωτικό αγώνα θα σπρώ

ξουν προς τη σωστή κατεύθυνση και χωρίς χώρο για αταπάτες πιά, θα οδηγήσουν στο χτίσιμο του μετώπου των Τουρκοκυπρίων και Έλληνοκυπρίων εργαζομένων.

Εμείς χαιρετίζουμε σήμερα τες απεργίες και τον εργατικό αγώνα των αδελφών Τουρκοκυπρίων εργαζομένων και στέκουε δίπλα στές νίκες τους γιατί είναι και δικές μας. Όπως σκούουμε μπροστά στές ήττες και τα χτυπήματα τους γιατί είναι και δικές μας ήττες.

Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

Έλληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι διδάσκαλοι σε κοινή εκδήλωση στο Διδασκαλικό Κολλέγιο Μόρφου (1954).

το υέργατικού μόχθου από την οικονομική ολιγαρχία και την κεφαλαιοκρατική τάξη, οδήγησε τους Τουρκοκυπρίους εργαζομένους στο δρόμο του αγώνα.

Τριάντα χρόνια μετά τον φυσικό διαχωρισμό των Έλληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομέ-

νών φαίνεται αποφασισμένη για δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων της.

Ακόμα, οι αγώνες αυτοί των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων με συνδικαλιστικά αίτηματα, έχουν μια πιο γενική έκφραση πολιτικής αντίθεσης αν λάβουμε υπόψη ότι γίνονται κάτω από την καταπίεση του στρατοκρατικού, φασιστικού καθεστώτος του Ντενκτάς. Οι αγώνες αυτοί στρέ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ» ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Πιο νέες πληροφορίες, μετά που γράφτηκε αυτό το άρθρο, αναφέρουν πως οι απεργίες προκάλεσαν πιο μαζική κινητοποίηση μετά που η «άστυνομία» του Ντενκτάς συγκρούστηκε με απεργούς εργάτες. Οι συγκρούσεις έγιναν όταν αποπειράθηκε διάλυση των απεργών του «Κυβερνητικού Τυπογραφείου» και μπάσιμο απεργοσπαστών από την «άστυνομία», ενώ οι εργάτες περιφρονούσαν με βάρδιες την απεργία τους. Η «άστυνομία» συνέλαβε έξη εργάτες χωρίς να καταφέρει με την επίθεση της καμιά διάλυση των απεργών.

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ

Τήν επόμενη μέρα των συγκρούσεων, προχθές, οι «δημόσιοι υπάλληλοι» έκαμαν 24ωρη προειδοποιητική απεργία αναβάλλοντας την κήρυξη γενικής απεργίας που απείλησαν. Τουτό έγινε μετά πο υό κ. Ντενκτάς απαγόρευσε την απεργία σε διάφορα τμήματα της διοίκησης. Οι συντεχνίες χαρακτηρίζοντας το «νομοσχέδιο» για τους «δημοσίους υπαλλήλους» σαν φασιστικό, καλούσαν σε μαζικό συλλαλητήριο που έγινε στην Πλατεία Άττατούρκ. Το συλλαλητήριο οργάνωσαν οι συντεχνίες των «δημ. υπαλλήλων» και των διδασκάλων — Καθηγητών.

σοσιαλιστική

εκφραση
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
Τιμή φύλλου 50 μίλς.
Οι έπιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.